

otázce jest přisvědčiti. Podle §u 121 služ. ř., který jest nadepsán »Použití trestních ustanovení na pomocné zaměstnance«, platí předpisy oddílu VII. služ. ř., pojednávající o služebních přečinech a trestech, i pro pomocné zaměstnance kategorie žalobcovy, ale s tou úchytkou, že disciplinární tresty ukládají se přednostou nadřízeného úřadu bez disciplinárního řízení a že proti takovým trestním opatřením přísluší pomocným zaměstnancům odvolání p o z p ů s o b u (nach der Art) §u 94 služ. ř. Tento § 94, který jest nadepsán »Odvolání proti trestům pořádkovým« ustanovuje pak, že proti pořádkovým trestům s výjimkou těch, které uložilo samo ministerstvo železnic, může býti podáno cestou služební jedině odvolání a to k nadřízenému úřadu do 14 dnů po d o r u č e n í nálezu a že odvolání to nemá odkladného účinku. Již z doslovu §u 121 ve spojení s §em 94 služ. ř. jest zjevno, že tu služební řád řeší jen otázku, jaká obrana, jaký opravný prostředek přísluší potrestanému výpomocnému zaměstnanci a že řeší tuto otázku v ten způsob, že přísluší mu odvolání p o z p ů s o b u odvolání proti pořádkovému trestu, jak ustanovuje § 94 služ. ř. Z toho jest také zjevno, že § 94 nestanoví formu, v jaké potrestaný výpomocný zaměstnanec o trestním opatření má býti vyrozuměn a že zejména neplatí pro něho § 93 odstavec druhý služ. ř. (»že trestní opatření stane se písemně s udáním důvodů«), protože tento § 93 v §u 121 citován není. (§ 3 odstavec druhý služ. ř.) Jde tedy již jen o další otázku, co jest rozuměti »doručením nálezu« ve smyslu §u 94 služ. ř.? Na to dává odpověď § 127 služ. ř., který má nadpis: »Doručování a lhůty« a ustanovuje, že vyzvání, sdělení a obeslání, předsevzatá podle ustanovení tohoto oddílu (totiž oddílu VII. o služebních přečinech a trestech) jsou platně provedena, stanou-li se účastníku o s o b n ě. Nemůže býti pochybnosti o tom, že sdělení propuštění se strany představeného výpomocnému podřízenému jest »sdělením« podle §u 127 služ. ř. a že nahrazuje »doručení« podle nadpisu téhož §u, leda že by služební řád ve zvláštních případech nařizoval písemné doručení, jako na př. pro trestní opatření v řízení pořádkovém (§ 93) nebo pro trestný nález v řízení disciplinárním (§ 115), které však platí jen pro definitivní zaměstnance, nikoliv pro zaměstnance výpomocné, jakým byl žalobce. Z uvedeného plyne, že žalobce, propuštěn byv dne 26. ledna z trestu ze služeb státních drah svým představeným, inspektorem Richardem W-em (třeba jen ústně s udáním důvodů), propuštěn byl formálně správně a že týmž dnem rozvázán byl jeho služební poměr se železničním erárem, jako zaměstnavatelem; že, i kdyby byl proti propuštění podal stížnost po způsobu odvolání podle §u 94 služ. ř. — čehož však neučinil — nebyla by měla odkladného účinku a že mu tedy od 1. února 1920 právem byly služební požitky zastaveny a že na další požitky nároku nemá. Po stránce věcné, zdali totiž žalobce právem byl z trestu propuštěn, nepřísluší soudům rozhodování, jak již shora bylo podotknuto.

Čís. 2631.

Zákon o ručení železnic ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.

V tom, že zavazadlo spadlo ve vlaku s police pro zavazadla a zranilo cestujícího, nelze spatřovati příhodu v dopravě, nestalo-li se tak

ve spojení s nějakou zvláštní příčinou, odchýlnou od pravidelného provozu.

(Rozh. ze dne 15. května 1923, Rv II 538/22.)

Žaloba proti dráze o náhradu škody, jež byla žalobci způsobena tím, že za jízdy ve vlaku spadlo na žalobce s police zavazadlo, nebyla uznána co do důvodu po právu žádným ze soudů všech tří stolic. Nejvyšší soud uvedl

v d ů v o d e c h :

Dovolací důvod Šu 503 čís. 4 c. ř. s. není opodstatněn, neboť odvolací soud posoudil věc po právní stránce správně. Pojem »příhody v dopravě« není ovšem v zákoně blíže určen, ale podle stálé a v duchu zákona prováděné praxe rozuměti jest tím každou úchytku od normálního provozu vozidel hnaných živelní silou, tedy mimořádný příběh, související se zvláštním nebezpečím provozu takovýchto vozidel. Za takovou »příhodu v dopravě« nelze však pokládati pouhou skutečnost, že spadlo v jedoucím vlaku s police zavazadlo. Železniční vozy a zejména police, určené pro uložení zavazadel, zařízení jsou tak, že při normálním pohybu vlaku, při obyčejném, pravidelném a stejnoměrném otřásání vozů nemůže řádně uložené zavazadlo spadnouti. Mělo-li tedy spadnutí zavazadla býti »událostí v dopravě« ve smyslu shora naznačeném, muselo by býti ve spojení s nějakou zvláštní příčinou, odchýlnou od pravidelného provozu. Taková zvláštní příčina však v tomto případě zjištěna nebyla, zejména nebylo zjištěno, že police, s které kufr spadl, po případě konstrukce dotyčného vozu, byla snad vadná, nebo že zavazadlo spadlo následkem prudkého, mimořádného trnutí, které při normálním provozu nebývá obvyklým, anebo že mohlo býti spadnutí kufříku nějakým opatřením žalované dráhy zabráněno, anebo snad konečně, že umístění kufříku odporovalo některému předpisu dopravního řádu a bylo drahou trpěno. Tvzení žalobce, že kufřík spadl následkem mimořádného trnutí vozu, nebylo nižšími soudy za pravdivé přijato, čímž dovolací soud jest vázán.

Čís. 2632.

Postavení dřevěného, přenosného chlívku na společném dvorku není změnou ve společné věci, nýbrž jen jedním ze způsobů řádného užívání. Druhá věta Šu 835 obč. zák. vztahuje se jak na § 834, tak i § 833 obč. zák.

(Rozh. ze dne 15. května 1923, Rv II 547 22.)

Na společném dvorku žalobkyně a žalovaného počala žalobkyně stavěti dřevěný, přenosný chlívek pro vepříky a, když jí žalovaný ve stavbě bránil, domáhala se na soudě zjištění, že jest oprávněna chlívek si postaviti a že jest žalovaný povinen to trpěti. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto